Instanța de fond: Judecătoria Strășeni, sediul Central (jud. Iana Talmaci)
Dosarul nr. 2ri-44/26 (2-21090359-02-2ri-23012026)

D E C I Z I E

6 iulie 2026
mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Având în componența sa:
Președintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Bagrin Lucia și Cașcaval
Judecătorii Andrei

examinând în ordine de recurs, cererea de recurs declarată de SA „Cariera Micăuți" împotriva încheierii Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 3 decembrie 2025, adoptată în cauza de insolvabilitate intentată față de SA „Cariera Micăuți", la cererea de chemare în judecată înaintată de administratorul insolvabilității SA „Cariera Micăuți", Timotin Veaceslav împotriva SRL „Decotex" cu privire la anularea actelor juridice care afectează bunurile debitorului,

a c o n s t a t a t:

Poziția instanței de fond:

În procedura Judecătoriei Strășeni, sediul Central se află cauza de insolvabilitate intentată față de SA „Cariera Micăuți". La 15 iunie 2021 administratorul insolvabilității SA „Cariera Micăuți", Timotin Veaceslav, a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Decotex" cu privire la anularea actelor juridice care afectează bunurile debitorului. La 23 iulie 2025 SRL „Decotex" a depus referință asupra acțiunii, prin care a solicitat respingerea acesteia ca fiind tardivă și neîntemeiată.

Prin încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 3 decembrie 2025, s-a admis cererea reprezentantului pârâtului SRL „Decotex", prin care s-a invocat excepția de tardivitate.

S-a respins ca fiind tardivă cererea de chemare în judecată înaintată de administratorul insolvabilității SA „Cariera Micăuți", Timotin Veaceslav împotriva SRL „Decotex" privind anularea actelor juridice care afectează bunurile debitorului.

Solicitarea recurentului:

La 17 decembrie 2025, administratorul insolvabilității SA „Cariera Micăuți", Timotin Veaceslav, a depus recurs asupra încheierii Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 3 decembrie 2025.

Ulterior, la 26 iunie 2026, administratorul insolvabilității SA „Cariera Micăuți",

Cojocaru Svetlana, a depus recurs suplimentar asupra încheierii Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 3 decembrie 2025.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs, reprezentantul recurentei SA „Cariera Micăuți" a invocat că încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central, din 3 decembrie 2025, prin care a fost admisă excepția de tardivitate ridicată de SRL „Decotex" și respinsă ca tardivă acțiunea întemeiată pe art. 104 din Legea insolvabilității, este neîntemeiată și urmează a fi casată. A indicat că litigiul își are originea în raporturile contractuale dintre părți privind vânzarea și depozitarea savurei de nisip, precum și în operațiunile de cesiune a unor creanțe, despre care susține că ar fi prejudiciat patrimoniul debitorului insolvabil.

Recurenta a menționat că problema determinantă privește aplicarea în timp a art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității. În acest sens, a susținut că, la data intentării procesului de insolvabilitate – 18 iulie 2019 , norma avea o redactare diferită, care permitea administratorului sau lichidatorului să înainteze acțiuni în anulare pe parcursul procedurii, fără existența plafonului actual de 12 luni. A notat că termenul de 6 luni de la aflarea temeiului anulabilității, dar nu mai târziu de 12 luni de la intentarea procedurii de insolvabilitate, a fost introdus prin Legea nr. 141 din 16 iulie 2020, intrată în vigoare la 14 septembrie 2020.

Consecvent, recurenta a invocat principiul neretroactivității legii, făcând trimitere la art. 3 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă și art. 7 alin. (1) și (7) din Codul civil. A susținut că aplicarea termenului maximal de 12 luni prin raportare la data de 18 iulie 2019 ar echivala cu atribuirea unui efect retroactiv unei limitări care nu exista la acel moment. A precizat că Legea nr. 141/2020 nu conține o dispoziție tranzitorie specială care să permită aplicarea retroactivă a noii redacții a art. 104 din Legea insolvabilității.

Totodată, recurenta a indicat că, indiferent dacă termenul prevăzut de art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității ar fi calificat drept unul procedural sau material, acesta nu putea produce efecte retroactive. A menționat că, inclusiv în ipoteza aplicării imediate a noii reglementări procedurilor aflate deja pe rol, termenul maximal de 12 luni putea începe să curgă cel mai devreme din 14 septembrie 2020 și s-ar fi împlinit la 14 septembrie 2021, astfel încât acțiunea indicată în cuprinsul recursului ca fiind formulată la 15 iunie 2021 ar fi fost depusă în termen.

Subsecvent, recurenta a susținut că prima instanță nu a analizat corespunzător nici termenul subiectiv de 6 luni. A invocat că acest termen nu curge de la data intentării procedurii de insolvabilitate sau de la data desemnării administratorului, ci de la momentul în care persoana îndreptățită a cunoscut ori trebuia să cunoască temeiul concret al anulabilității. În opinia sa, o asemenea cunoaștere presupunea accesul la actele și informațiile necesare pentru identificarea operațiunilor pretins frauduloase sau vădit dezechilibrate.

În acest context, recurenta a menționat că administratorul insolvabilității a putut identifica elementele relevante doar după examinarea acțiunii depuse de SRL „Decotex" și

a anexelor acesteia, care cuprindeau contractele, facturile, actele de predare-primire și înscrisurile privind cesiunile de creanță. A indicat că anterior comunicării acestor materiale, în condițiile lipsei documentației la sediul debitorului, administratorul nu ar fi avut acces la setul complet de înscrisuri necesare pentru formularea unei acțiuni în anulare. A precizat că momentul efectiv al cunoașterii nu putea fi echivalat automat cu data acceptării spre examinare a acțiunii SRL „Decotex”, fiind necesară stabilirea momentului comunicării efective a documentelor și a posibilității reale de analizare a acestora.

Recurenta a mai invocat succesiunea mai multor administratori ai debitorului insolvabil și a susținut că simpla continuitate a procedurii nu permite prezumarea cunoașterii de către fiecare administrator a documentelor relevante. Făcând trimitere la art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a menționat că partea care invocă excepția de tardivitate trebuia să demonstreze data concretă de la care termenul ar fi început să curgă, iar SRL „Decotex” nu ar fi prezentat o asemenea probă.

Deasemenea, recurenta a criticat motivarea încheierii contestate, susținând că prima instanță nu a răspuns argumentelor privind redacția art. 104 aplicabilă la data intentării procedurii de insolvabilitate, intrarea în vigoare a Legii nr. 141/2020, lipsa unor norme tranzitorii, principiul neretroactivității și momentul concret al aflării temeiului anulabilității. A invocat că instanța ar fi preluat formal argumentul privind tardivitatea, fără a clarifica natura termenelor aplicabile și fără a identifica probele care justifică momentul de început al acestora.

Totodată, recurenta a invocat drept reper Decizia Curții de Apel Centru din 2 aprilie 2026, dosarul nr. 2ri-25/26, pronunțată într-o cauză pe care o consideră identică sub aspectul problemei de drept. A menționat că, în acea cauză, Curtea de Apel Centru a casat o încheiere a aceleiași instanțe de fond prin care fusese admisă o excepție de tardivitate întemeiată pe aceeași interpretare a art. 104 din Legea insolvabilității. Recurenta a subliniat identitatea debitorului insolvabil, a datei intentării procedurii, a temeiului juridic, a redacției normei și a modalității de calcul a termenului, diferența constând doar în identitatea cocontractantului.

Recurenta a indicat că, potrivit raționamentului din cauza nr. 2ri-25/26, termenul maximal de 12 luni nu putea fi calculat retroactiv de la 18 iulie 2019, iar instanța trebuia să analizeze distinct termenul subiectiv de 6 luni și momentul real în care administratorul a aflat despre temeiul anulabilității. A mai invocat că Veaceslav Timotin a fost desemnat administrator al insolvabilității abia la 30 octombrie 2020, astfel încât acestuia nu îi putea fi imputată o pretinsă pasivitate aferentă unei perioade în care nu deținea această calitate.

În continuare, recurenta a susținut că încheierea atacată prezintă și un viciu suplimentar, deoarece cauza ar fi fost examinată în lipsa reprezentantului administratorului insolvabilității, fiind respinse cererile de amânare, fapt care, în opinia sa, a limitat posibilitatea de a-și expune poziția asupra excepției de tardivitate și a afectat dreptul la apărare și principiul contradictorialității.

Recurenta a mai invocat principiul securității raporturilor juridice și necesitatea

coerenței practicii judiciare, făcând trimitere la art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele *Beian c. României (nr. 1), Tudor Tudor c. României, Ştefănică şi alţii c. României, Nejdet Şahin şi Perihan Şahin c. Turciei, Vrabec c. Slovaciei şi SRL „Grafescolo" c. Moldovei*. A susținut că pronunțarea, în cadrul aceleiași proceduri de insolvabilitate, a unor soluții incompatibile asupra aceleiași probleme de drept ar afecta previzibilitatea și securitatea juridică.

În final, recurenta a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a încheierii Judecătoriei Strășeni, sediul Central, din 3 decembrie 2025 și pronunțarea unei noi soluții prin care să fie respinsă excepția de tardivitate formulată de SRL „Decotex".

La 3 iulie 2026, avocatul Vladislav Roșca în interesele SRL „Decotex", a depus referință pe marginea cererilor de recurs, prin care a solicitat respingerea acestora și menținerea încheierii primei instanțe.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

În conformitate cu prevederile art. 425 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

La caz, Colegiul a constatat că, încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 3 decembrie 2025 a fost atacată de SA „Cariera Micăuți", la 17 decembrie 2025.

Astfel, raportând norma legală pre citată la circumstanțele speței, Colegiul consideră că recursul înaintat de către SA „Cariera Micăuți", este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind materialele cauzei Colegiul consideră că recursul urmează a fi admis, cu casarea încheierii instanței de fond și restituirea cauzei spre rejudecare, reieșind din considerentele ce succed.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 424 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

În condițiile art. 426 alin. alin. (2) și (3) din Codul de procedura civilă, recursul se depune la instanța a cărei încheiere se atacă. Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. b) din Codul de procedura civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept: b) să admită recursul și să caseze integral sau parțial încheierea, restituind spre rejudecare problema soluționată prin încheierea casată

Actele cauzei atestă că, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 iulie 2019, a fost constatată insolvabilitatea SA „Cariera Micăuți" și intentat procesul de insolvabilitate față

de aceasta, fiind desemnat în calitate de administrator al insolvabilității Crețu Ion. Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 30 octombrie 2020, în calitate de administrator al insolvabilității SA „Cariera Micăuți” a fost desemnat Timotin Veaceslav.

La 15 iunie 2021, administratorul insolvabilității SA „Cariera Micăuți”, Timotin Veaceslav, a înaintat împotriva SRL „Decotex” cerere de chemare în judecată privind anularea actelor juridice care afectează bunurile debitorului, întemeiată pe prevederile art. 104 din Legea insolvabilității.

Prin încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 3 decembrie 2025, excepția de tardivitate invocată de SRL „Decotex” a fost admisă, iar acțiunea administratorului insolvabilității a fost respinsă ca fiind tardivă.

Potrivit art. 104 alin. (1) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, după intentarea procedurii de insolvabilitate, administratorul/lichidatorul sau oricare creditor care are interes legitim, cu acordul administratorului/lichidatorului, poate introduce în instanța de insolvabilitate acțiuni în vederea anulării actelor juridice prevăzute de norma respectivă.

În conformitate cu art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității, în redacția introdusă prin Legea nr. 141 din 16 iulie 2020, persoana îndreptățită poate invoca anulabilitatea actului juridic pentru temeiurile prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la data în care a aflat sau trebuia să afle despre temeiul anulabilității, dar nu mai târziu de 12 luni de la intentarea procedurii de insolvabilitate. Modificarea respectivă a intrat în vigoare la 14 septembrie 2020.

Totodată, potrivit art. 3 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanțele judecătorești aplică legile procedurale civile în vigoare la data judecării cauzei civile, efectuării actelor de procedură sau executării actelor instanței judecătorești. Conform alin. (3) al aceluiași articol, legea procedurală civilă care impune obligații noi, anulează sau reduce drepturile procedurale ale participanților la proces, limitează exercitarea unor drepturi ori stabilește sancțiuni procedurale noi sau suplimentare nu are putere retroactivă.

În aceeași ordine de idei, art. 7 alin. (1) din Codul civil consacră principiul potrivit căruia legea civilă nu are caracter retroactiv, iar potrivit alin. (7) al aceluiași articol, în situația în care termenul de prescripție prevăzut de legea nouă este mai scurt decât cel prevăzut de legea veche, începând cu data intrării în vigoare a legii noi începe să curgă un nou termen de prescripție, în condițiile legii noi.

Raportând normele enunțate la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că raționamentul primei instanțe privind calcularea termenului maximal de 12 luni direct de la data intentării procesului de insolvabilitate, respectiv 18 iulie 2019, nu ține seama de regulile privind aplicarea legii în timp.

La data de 18 iulie 2019, când a fost intentată procedura de insolvabilitate față de SA „Cariera Micăuți”, art. 104 din Legea insolvabilității nu conținea limitarea temporală instituită ulterior, potrivit căreia acțiunea trebuie introdusă nu mai târziu de 12 luni de la intentarea procedurii de insolvabilitate. Această limitare a devenit aplicabilă doar odată cu

intrarea în vigoare, la 14 septembrie 2020, a Legii nr. 141 din 16 iulie 2020.

Prin urmare, calcularea termenului maximal de 12 luni începând cu 18 iulie 2019 ar avea drept consecință considerarea acestuia ca împlinit la 18 iulie 2020, adică anterior intrării în vigoare a normei care l-a instituit. O asemenea interpretare ar atribui efect retroactiv unei norme restrictive, determinând stingerea posibilității de exercitare a acțiunii înainte ca limitarea respectivă să fi devenit parte a reglementării aplicabile.

Or, nici Legea nr. 141 din 16 iulie 2020 și nici normele incidente speței nu prevăd o dispoziție tranzitorie expresă în temeiul căreia termenul maximal de 12 luni, introdus prin noua redacție a art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității, să poată fi calculat pentru o perioadă anterioară intrării sale în vigoare.

În acest sens, calificarea termenului de 12 luni ca termen de decădere, reținută de prima instanță, nu este de natură să justifice aplicarea sa retroactivă. Dimpotrivă, tocmai efectul extinctiv al unui asemenea termen impune ca momentul de la care acesta produce consecințe juridice să rezulte în mod clar și previzibil din lege. Caracterul imperativ al termenului nu poate suplini lipsa unui temei normativ pentru aplicarea sa unei perioade anterioare datei de 14 septembrie 2020.

Astfel, chiar în ipoteza aplicării imediate a noii redacții a art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității procedurilor de insolvabilitate deja pendinte, efectele acesteia puteau opera numai pentru viitor, începând cu data intrării sale în vigoare. Într-o asemenea ipoteză, termenul maximal de 12 luni nu putea fi considerat împlinit anterior datei de 14 septembrie 2021. Or, acțiunea împotriva SRL „Decotex” a fost introdusă la 15 iunie 2021. Raționamentul primei instanțe potrivit căruia termenul s-ar fi împlinit la 18 iulie 2020 este, așadar, incompatibil cu principiul neretroactivității legii.

Cu alte cuvinte, raportarea termenului de 12 luni la o perioadă anterioară datei de 14 septembrie 2020 conduce, în mod obiectiv, la atribuirea unui efect retroactiv unei norme restrictive, ceea ce contravine principiului neretroactivității legii civile, precum și exigențelor de securitate juridică și previzibilitate a normei. Dealtfel, nu se poate reține că dreptul la acțiune al administratorului insolvabilității ar fi fost stins la 18 iulie 2020, întrucât la acea dată norma care instituie această limitare nu era încă aplicabilă. O asemenea concluzie ar echivala cu aplicarea retroactivă a legii, contrară principiilor fundamentale ale dreptului.

Colegiul nu poate reține nici considerentul primei instanțe potrivit căruia, din momentul intentării procesului de insolvabilitate, administratorul insolvabilității dispunea de toate prerogativele necesare pentru introducerea acțiunilor judiciare și că, prin urmare, termenul urma a fi raportat automat la data de 18 iulie 2019. Este necesar a se distinge între momentul intentării procedurii de insolvabilitate și momentul de la care persoana îndreptățită a cunoscut sau trebuia să cunoască temeiul concret al anulabilității, întrucât art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității stabilește în mod expres un termen subiectiv de 6 luni, dependent de existența unei asemenea cunoașteri.

În acest sens, simpla existență a prerogativelor legale ale administratorului

insolvabilității nu echivalează, prin ea însăși, cu cunoașterea tuturor actelor juridice încheiate anterior de debitor și a circumstanțelor susceptibile să fundamenteze anulabilitatea acestora. Stabilirea momentului de început al termenului de 6 luni presupune identificarea datei la care persoana îndreptățită a avut ori, în mod rezonabil, trebuia să aibă acces la informațiile necesare pentru a cunoaște actele contestate și circumstanțele relevante pentru aprecierea caracterului lor anulabil.

Din argumentele recurentei rezultă că elementele pe care administratorul și-a întemeiat acțiunea au devenit accesibile în legătură cu cererea formulată de SRL „Decotex" privind restituirea bunurilor pretins depozitate și cu înscrisurile anexate acesteia, între care contractul de vânzare-cumpărare, contractul de depozit, facturile fiscale, actele de predare-primire și înscrisurile referitoare la cesiunile de creanță. Prima instanță nu a stabilit însă, în baza unor probe determinate, data la care aceste documente au fost efectiv comunicate administratorului insolvabilității și nici momentul concret de la care acesta a cunoscut sau trebuia să cunoască elementele invocate drept temei al anulabilității.

În condițiile art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile și obiecțiile. În consecință, în cadrul examinării excepției de tardivitate, nu este suficientă indicarea abstractă a datei intentării procedurii de insolvabilitate. Urma a fi stabilit, în baza probelor administrate, reperul factual concret de la care putea fi calculat termenul subiectiv de 6 luni.

Colegiul reține, în acest context, și faptul că Timotin Veaceslav a fost desemnat în calitate de administrator al insolvabilității SA „Cariera Micăuți" prin încheierea din 30 octombrie 2020. Prin urmare, imputarea acestuia a unei pretinse inacțiuni aferente perioadei cuprinse între 18 iulie 2019 și data desemnării sale nu este justificată.

În aceeași ordine de idei, Colegiul reține că, în materia insolvabilității, identificarea actelor susceptibile de anulare are loc progresiv, în funcție de accesul efectiv la documentele debitorului, de predarea patrimoniului și de analiza operațiunilor economice. În aceste condiții, momentul aflării temeiului anulabilității nu poate fi prezumat automat ca fiind identic cu data intentării procedurii.

Aceste considerente nu semnifică faptul că data desemnării lui Timotin Veaceslav la 30 octombrie 2020 constituie, prin ea însăși, începutul termenului de 6 luni. Norma nu leagă începutul termenului de data numirii administratorului, ci de data la care persoana îndreptățită a aflat sau trebuia să afle despre temeiul anulabilității. Tocmai acest moment urma să fie stabilit de prima instanță prin aprecierea tuturor probelor relevante.

Or, argumentele instanței de fond referitoare la caracterul absolut al termenului de decădere nu pot fi analizate în mod izolat, în absența stabilirii corecte a momentului de la care acesta începe să curgă.

În consecință, Colegiul apreciază întemeiată critica recurentei potrivit căreia instanța de fond nu a efectuat o analiză distinctă și efectivă a celor două repere temporale instituite prin art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității. Termenul subiectiv de 6 luni și termenul maximal de 12 luni au premise diferite de aplicare și nu puteau fi contopite prin raportarea

ambelor, în mod automat, la data intentării procesului de insolvabilitate.

La fel, nu poate fi reținut, ca argument autonom pentru respingerea acțiunii, nici faptul că reclamanta nu a solicitat repunerea în termen. Aplicarea mecanismului prevăzut de art. 186[1] din Codul de procedură civilă presupune, în prealabil, stabilirea legală a faptului că termenul incident a fost efectiv depășit. Or, în speță, tocmai premisa privind expirarea termenului a fost stabilită prin raportare la un moment de început eronat, iar termenul subiectiv de 6 luni nu a fost analizat pe baza unor circumstanțe de fapt concret determinate. În aceste condiții, lipsa unei cereri de repunere în termen nu poate acoperi eroarea privind aplicarea în timp a art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității.

În aceeași măsură, trimiterile primei instanțe la prevederile art. 10 și art. 113 din Codul de procedură civilă, referitoare la sancțiunile procedurale și efectele expirării termenelor, nu sunt suficiente pentru fundamentarea soluției. Aceste norme reglementează consecințele nerespectării unui termen aplicabil, însă nu determină ele însele momentul de la care termenul prevăzut de art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității începe să curgă și nici nu permit aplicarea retroactivă a acestuia.

Deasemenea, prevederile generale ale Codului civil referitoare la prescripția extinctivă nu înlătură necesitatea aplicării cu prioritate a reglementării speciale instituite de art. 104 din Legea insolvabilității și, în special, a regulilor privind acțiunea legii în timp. Principiul securității raporturilor juridice, invocat în susținerea necesității respectării termenelor, presupune nu doar stabilitatea raporturilor juridice, ci și caracterul previzibil al consecințelor normelor juridice. Acest principiu nu poate justifica stingerea unui drept la acțiune la o dată anterioară intrării în vigoare a normei care instituie limitarea respectivă.

Sub acest aspect, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la art. 6 § 1 din Convenție atribuie principiului securității juridice o importanță în asigurarea previzibilității raporturilor juridice și a coerenței aplicării normelor. Exigența securității juridice nu permite ca aplicarea normelor privind termenele de exercitare a acțiunii să conducă la consecințe pe care partea nu le putea prevedea în mod rezonabil la momentul nașterii situației juridice.

Referitor la argumentul recurentei privind examinarea excepției de tardivitate în lipsa reprezentantului administratorului insolvabilității, Colegiul observă că art. 186[1] alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede expres că lipsa participanților citați legal nu împiedică examinarea excepției. Prin urmare, această împrejurare, privită separat, nu este suficientă pentru casarea încheierii. Viciul determinant al soluției contestate constă în aplicarea eronată în timp a art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității și în lipsa stabilirii, pe baza probelor, a momentului de început al termenului subiectiv de 6 luni.

Astfel, Colegiul constată că prima instanță a pornit de la o premisă juridică eronată atunci când a considerat că termenul maximal de 12 luni instituit prin modificarea intrată în vigoare la 14 septembrie 2020 putea fi calculat de la 18 iulie 2019 și, în același timp, nu a elucidat circumstanțele necesare pentru stabilirea momentului în care administratorul insolvabilității a aflat sau trebuia să afle despre temeiurile concrete de anulabilitate.

Aceste deficiențe nu permit menținerea încheierii contestate, întrucât soluția asupra excepției de tardivitate a fost adoptată fără determinarea corectă a normei aplicabile în timp și fără stabilirea completă a circumstanțelor de fapt necesare calculării termenului prevăzut de art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității.

În ansamblu, Colegiul constată că încheierea contestată este afectată de erori de drept esențiale, constând în aplicarea retroactivă a unei norme restrictive, ignorarea termenului subiectiv de 6 luni, stabilirea eronată a momentului dobândirii atribuțiilor de către administratorul insolvabilității, precum și într-o motivare incompletă și contradictorie.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit art. 186[1] alin. (4) lit. b) din Codul de procedură civilă, examinând recursul împotriva încheierii prin care a fost admisă excepția de tardivitate, instanța de recurs este în drept să admită recursul, să caseze integral încheierea și să restituie cauza spre rejudecare. Reglementarea respectivă este concordantă cu soluția prevăzută de art. 427 lit. b) din Codul de procedură civilă. document (1)

La rejudecarea problemei, instanța de fond urmează să determine, prin raportare la regulile privind aplicarea legii în timp, regimul juridic incident termenelor prevăzute de art. 104 alin. (2) din Legea insolvabilității, să stabilească în baza probelor momentul concret la care persoana îndreptățită a aflat sau trebuia să afle despre temeiul anulabilității actelor contestate și, în funcție de constatările efectuate, să se pronunțe din nou asupra excepției de tardivitate, asigurându-se astfel o examinare completă, efectivă și legală a pretențiilor deduse judecății.

Drept urmare, în temeiul art. 427 lit. b) din Codul de procedură civilă, se impune admiterea recursului declarat de SA „Cariera Micăuți”, casarea încheierii Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 3 decembrie 2025 și restituirea spre rejudecare a problemei soluționate prin încheierea casată, în același complet de judecată, cu luarea în considerare a raționamentelor expuse în prezenta decizie.

În conformitate cu art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149/2012 și articolelor 427 lit. b), 428 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se admite cererea de recurs declarată de SA „Cariera Micăuți”.

Se casează încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 3 decembrie 2025, cu restituirea spre rejudecare, în aceeași instanță, a problemei soluționate prin încheierea casată, în același complet de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii:
Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/